

De seneste forslag, som jeg har fået i hånden fra det franske EU-formandskab, og det er jo dem, der kører butikken, er forslag, der bl.a. skal indføre flertalsafgørelser på spørgsmålet om, hvilken personkreds i de enkelte lande der har ret til at modtage sociale ydelser. Det vil sige, at nu ligger der forslag fra Frankrig om, at man i virkeligheden indfører unionsborgerskabet ad bagdøren. Det er så en anden af de danske undtagelser, som dermed er sat under direkte pres, og som altså ligger i forhandlingerne i Nice.

Vi har jo været igennem en række spørgsmål, bl.a. spørgsmålet: Kan vi nu være sikre på, at der kommer en folkeafstemning her i Danmark om denne Nicetraktat, når vetoretten bliver begrænset, når EU får større beføjelser på social- og arbejdsmarkedsområdet, og når Folketingets og den danske befolknings indflydelse på sine egne velfærdsordninger dermed tilsvarende reduceres?

Der har vi jo fået det krystalklare, men meget deprimerende, synes jeg, svar fra regeringen, at vi ikke kan være sikre på, at vi får en sådan folkeafstemning. Regeringen har sat sine jurister til at lave et notat, der viser, at bare fordi man fratager landene vetoretten på bestemte områder, så er det sandelig ikke suverænitetsafgivelse i grundlovens forstand, og derfor behøver man ingen folkeafstemning til at afgive magten til unionsmyndighederne.

Det er sandelig demokrati i højeste potens, og hvis man stemmer ja den 28. september, så får man altså ubeset en ny unionstraktat med i handelen uden at have mulighed for at blive spurgt igen. Det skal man bare vide.

Der ligger også et forslag fra Frankrig om, at denne unionstraktat skal indeholde en revisionsbestemmelse, således at Nicetraktaten skal efterfølges af en yderligere unionstraktat i år 2004, Nice II kunne man jo kalde den, således at unionsudviklingen frem mod Europas Forenede Stater kan holdes oppe i et kraftigt tempo.

Jasiden her i Danmark bruger den sædvanlige teknik, som altid anvendes ved folkeafstemninger om EU-spørgsmål her i Danmark, nemlig at man benægter og fortier og bortforklarer, hvad der ligger på bordet af kommende unionsskridt.

Der kommer også europahæren, som bliver vedtaget til december. Der kommer EU's nye grundlov, charteret. Det er det første forslag, som kommer den 26. i den her måned, så vidt jeg har fået oplyst. Og sådan er glidebanen altså

i øjeblikket indrettet, at hældningen er ganske stejl.

Hvis man ikke siger nej den 28. september, ja, så fortsætter man altså lukt ned ad den glidebane, men ikke desto mindre er det gennemgående tema i jasidens agitation og også i de skatteyderfinansierede propagandapjecer, som Økonomiministeriet næsten daglig udsender, at man trygt kan stemme ja, for der bliver ikke mere union.

Jeg synes, det er en ærlig sag, hvis man går ind for Europas Forenede Stater, hvis man er føderalist, hvis man har en vision om, at Europa skal opbygges som en kopi af USA. Det synes jeg helt bestemt er en ærlig sag. Det er et synspunkt, der godt kan forsvares. Det er ikke efter min mening noget særlig behageligt synspunkt, men naturligvis kan det på et demokratisk grundlag forsvares.

Men det, som ikke kan forsvares under nogen omstændigheder, er den fortielse, den fortrængningsproces, som finder sted i den danske debat, og som har gjort den danske debat så ussel, faktisk siden 1972 og frem til i dag. Jasidens hovedsagelige argumentation folkeafstemning efter folkeafstemning igennem har været: Hvis I stemmer nej, så ryger I i afgrunden, og i øvrigt, hvis I stemmer ja, så kommer der ikke mere union. De to argumenter har folkeafstemning efter folkeafstemning været de bærende argumenter for jasiden og er det også ved den her afstemning den 28. september.

Jeg håber ikke, der mere er nogen, der hopper på den limpind, men jeg anerkender, hvis man er føderalist, at det er klogt at stemme ja, men hvis man har den bekymring, at den unionsudvikling, som finder sted, vil lægge et stadig stigende pres på det danske velfærdssystem, på de danske velfærdsydelser, på de danske sociale ordninger, på vores overenskomstsystem, overenskomstsforhandlingsretten osv., så bør man stemme nej.

Man bør også stemme nej af den simple grund, at hvis man siger ja, så risikerer man, at man aldrig mere bliver spurgt.

Nu har man i den tyske politiske elite erkendt, at afstanden mellem befolkningen og dem, der sidder og laver disse skrivebordsprojekter som f.eks. denne her euro, simpelt hen er blevet for stor. Derfor siger den tyske regering nu – det er der i hvert fald lige kommet et telegram om på Ritzau – at nu bliver man altså nødt til at indføre retten til folkeafstemninger i den tyske forfatning. De tyske politikere er godt